

Ar mīlestību pret darbu

Šodien, visu mīlētāju dienā, iespēja izlasīt ne par romantisku mīlas stātu vai mīlas trīsstūri, bet par mīlestību pret darbu un dzīvi.

Jau 18 gadus Inga ir “Ventspils reiss” autobusa vadītāja un uzņēmuma darbinieku arodbiedrības priekšsēdētāja. Kopā ar “Ventspils reiss” nobraukusi jau vairāk nekā miljons kilometru, kā arī “Profesionālās meistarības konkursā” ir labāko trijniekā jau vairākus gadus. Jāpiebilst, ka ikdienā viņa strādā uz lielas ietilpības starppilsētu autobusa, un viņas pozitīvismu un enerģiju pasažieri visbiežāk var just maršrutā uz Rīgu. Sarunā ar Ingu ļoti jūtama viņas enerģija un dzīves spars. Kā nekā, ne katram, strādājot par autobusa vadītāju, būtu pa spēkam vienlaikus iegūt augstāko izglītību 3 dažādās specialitātēs.

-Kāpēc izvēlējies autobusa vadītājas darbu?

- Nu, kā no 18 gadiem piesēdos pie stūres, tā tas ļoti iepatikās, protams, nebija doma, ka būšu autobusa vadītāja. Sāku strādāt “Ventspils reisā”, kamēr studēju. Visu laiku domāju, ka strādāšu tik ilgi, cik studēšu. Tad pabeidzu vienas studijas, tad atkal bija

doma, ka varētu vēl ko pamācīties un turpināt strādāt.

Jāatzīst, ka šis darbs tādā ziņā ir ļoti piemērots. Ir bijis tā, ka starppilsētu reisu pārtraukumā Rīgā, kamēr jāgaida vairākas stundas nākamais reiss, es aizeju uz skolu nokārot eksāmenus sesijas laikā. Rīgā, šajos stāvēšanas laikos, ja ir iespēja, veltīju to mācībām. Tādā ziņā šis darbs ir ļoti pateicīgs. Arī darbs nav tik ļoti mentāli nogurdinošs. Ja visu dienu sēdi pie datora, strādājot un uztverot informāciju ar smadzenēm, tad ir grūti. Bet kad visu dienu brauc, ir laiks, lai pārdomātu. Visi gara darbi jau rodas galvā.

-Ko Tu esi studējusi?

-Man ir bakalaura grāds baltu filoloģijā, tiesību zinātnes un reliģijas un ētikas skolotāja diploms. Tāpēc šad tad pareizi rakstu un runāju.

-Autobusa vadītāja darbs tiešām ir ļoti baudāms. Ja strādā birojā, sanāk, ka pa tumsu aizej un pa tumsu atnāc atpakaļ uz mājām. Visu dienu pavadi vienā vietā, un dzīve it kā paiet garām, redzot dokumentus un savu rakstāmgaldu. Izbraucot starppilsētu reisu, man ir iespēja būt vairākās pilsētās, redzu laukus, ielas, cilvēkus. Praktiski redzu visu. Atceros, ka sākot strādāt ceļa malā tika iestādīta bērzu birzs, esmu to redzējusi gan pavasarī, gan rudenī, gan sniegos. Šī bērzu birzs ir izaugusi manā acu priekšā. Tiešām ir šī sajūta, ka visu laiku esmu dzīvē. Redzu bērnus, kā viņi izaug no maziem pasažieriem līdz pieaugušiem cilvēkiem. Protams, bauda ir redzēt saullēktus un saulrietus, redzēt, kā krīt šīs baltās, skaistās sniegpārslīņas.

-Šī visa ir darba skaistā, baudāmā puse, bet nevar jau viss būt tik rožaini.

-Jā, protams, uz ceļa ir arī bīstamas situācijas, kad ceļš ir slidens, kāds izdomā "aizlīst" tev priekšā, jo viņam jau liekas, ka tas autobuss ir tas, kas velkas pa to lielceļu, bet tad izrādās, ka aiz autobusa arī ir rinda ar mašīnām. Autobuss, kā jau kārtīgs pārvadātājs, ievēro distanci. Tāpēc arī noteikumos ir teikts, ka pārāk lielu distanci ieturēt nevar.

-Vai darbā ir vēl kādas grūtības? Ja ir, kā tiec ar tām galā?

-Grūtības? Šajā darbā vispār ir grūtības? Man vienmēr patīcis darbs ar cilvēkiem. Tā kā visās manās studijās ir bijis ļoti daudz psiholoģijas, man nav bijušas tādas problēmas, ar kurām es nevarētu tikt galā. Dažreiz emocionāli faktori ņem virsroku. Kad redzi, ka kādam cilvēkam nepietiek naudas braucienam... cik nav bijis, ka paši *piemetam* cilvēkam biļetei. Protams, ir tādi pasažieri, kas izdomā, ka viņi reibumā var izmantot sabiedrisko transportu. Tur gan ieslēdzas ass, konkrēts tonis. Es ļoti stingri skatos uz šo. Talsos jau runā, ka šī ir tā stingrā, kas neņem. Bet ir svarīgi to ievērot, jo tas var radīt citiem pasažieriem neērtības.

-Esi arī darbinieku arodbiedrības vadītāja, darba nav maz. Kā izdodas novilkt šo robežu starp darbu un dzīvi mājās?

- Nav jau teikts, ka novelku. Kādreiz ir šī nepatīkamā sajūta, ka visu laiku par kaut ko domā, ka it kā doma nelaiž vaļā. Piemēram, kad ir radušās nepatīkamas situācijas. Varu pastāstīt, kā ir gadījies. Braucu ar mazo autobusu starppilsētu maršrutā. Uzsveru, ka ar mazo, jo mazajam autobusam motors ir priekšā. Lielajam autobusam ir aizmugurē. Ja motors ir priekšā, ir grūtāk sadzirdēt, kas notiek salonā. Piestāju pie pieturas, iekāpa pasažieris. Ne vienmēr ir viegli noteikt, vai cilvēks ir vai nav alkohola reibumā. Laiku vēlāk, kad piestāju pie pieturas, sieviete, kura kāpa ārā, teica, ka šis ir bijis sliktākais brauciens kāda pasažiera dēļ, kurš ir bijis alkohola reibumā. Tad es domāju, kāpēc cilvēki cieš? Ja restorānā atnes nebaudāmu ēdienu, jūs pasakāt to viesmīlim. Tāpat arī autobusā, ja ir kas tāds, kas traucē brauciena laikā, pasažieris var pienākt un pateikt par radušos situāciju. Autobusa vadītājam nav vienalga, kas notiek salonā, bet tomēr lielāka uzmanība ir uz ceļa. "Ventspils reisam" ir svarīgi, lai katra brauciena laikā pasažieris jūtas labi.

Jā, nav patīkami, kad šādi gadījumi notiek. Nodarbojos regulāri ar sportu, tā vieglāk nedomāt par nepatīkamo, un pēc tam ar labāko atdevi pievērsties darbam.

Ir svarīgi darīt darbu, kurš patīk. Veidot vidi sev apkārt tādu, kurā jūties labi, rūpes par sevi. Kad dzīvi izveido tādu, kādu vēlies, tad arī darbs ir kā daļa no dzīves, kuru mīli.